

גילו ברעדה

א] מקבלים את האלול באהבה ובשמחה.

נמצאים כבר בתוך ימי הרצון, וכמו שקראם המשגיח ר' יחזקאל - 'הימים הנחמדים'. והנה ישנם בני עליה שמרוב החרדה והמתח מרגישים ריחוק ומתח מהתפילות ומהתשובה וכו', ובתוך ליבם הם מעדיפים שהימים האלו יעברו כבר.

ובודאי שההרגשה הזו אינה רצון ה'!! הרי היראה האמיתית היא יראה שמקרבת את האדם לבוראו (ובחז"ל מבואר שהקרבה שע"י היראה היא גדולה מהקרבה שע"י האהבה, עי' במהר"ל נתיב יראת ה' פ"א), ולא יראה שמרחיקה את האדם מה', ונוטלת את המרץ ואת החשק בעבודתו.

ר' איצ'לה בלאזר שהיה מגדולי המעוררים על חודש אלול, הוא היה מוסר שיחה כל ר"ח אלול, והיה פותח את הארון קודש ואומר בבכיות גדולות: "מודה אני לפניך ה' אלקי, בשבח והודאה שנתת לנו את חודש אלול! רבונו של עולם אנו מקבלים את חודש אלול באהבה ובשמחה".

ידוע הרמז בפוסקים שאמרו על הימים האלו "אני לדודי ודודי לי", 'דודי' בלשון הקודש זה אהובי וחביבי (כי בדרך כלל הדוד אוהב מאוד את האחיינים שלו), וכן בשיר השירים כשבא שלמה המלך לבטא את האהבה הגדולה לקב"ה הוא משתמש בכינוי הזה, שזה מבטא את האהבה הגדולה, וזה מה שראו קדמונינו לבטא את הימים האלו, ימים של 'אני לדודי ודודי לי'.

וכן ר' יחזקאל לוינשטיין מעורר בשיחות, שאלול זה מזל בתולה, שזה מורה על הענין הזה שהימים האלו הם ימים של חיבה ואהבה לקב"ה

וזה חלק מהענין של ה'ימי רצון', שזה התחיל במ' ימים שמשה עלה להר סיני, ועם ישראל עשו תשובה גדולה, ולכן מכח ההתעוררות הגדולה שכלל ישראל התעוררו אז, נוצר 'עת רצון' גדולה, כמו שכותב הטור. ולכן ידוע בשם האר"י, שבכל חודש אלול פתוחים השערים של י"ג מידות הרחמים, כל החודש שופעים עלינו אורות גדולים, של סיעתא דשמיא וקרבת ה'.

ב] כובד ראש כמו בחופה, ואח"כ הריקודים כמו חתונה.

אמנם שואל כל אחד, הרי כתוב ברמב"ם הטעם שלא אומרים הלל בר"ה, "לפי שהם ימי עבודה והכנעה ופחד ומורא מה', ויראה ממנו, מברח ומנוס אליו, וכו'", לכאורה זה לא כ"כ מתאים ל'ימים נחמדים'..

אבל התשובה לכך פשוטה, הנה כל אחד מסכים שחתונה זה דבר שמח מאוד, אבל לפני החתונה יש מעמד רציני מאוד שקוראים לו 'חופה', אין שירים וריקודים, אין תזמורת, כולם עומדים בארשת רצינית, וחלקם אפי' מוזילים דמעה, יבוא ילד קטן ויתמה – למה כולם עצובים כאן?? מה עונים לו – היא הנותנת! מה השמחה בחתונה? שבונים עכשיו בית חדש בישראל, אז כל מה שאחר כך רוקדים ושמחים, זהו דוקא בגלל מה שבנינו עכשיו בחופה..

וממילא זמן החופה הוא מחד זמן רציני, שהכל נעשה בריכוז ובכובד ראש, שהבית ייבנה כראוי, אבל בפנים שרויים בשמחה גדולה, על מה שבונים עכשיו, ועוד מעט זה יתפרץ החוצה בשירים וריקודים.

וזה ממש השמחה של הימים הנוראים, אנחנו עסוקים בחמישים ושניים הימים האלו בלבנות את

השנה החדשה, ארבעים הראשונים זה הזמן של הבנין עצמו, ואז נמצאים בכובד ראש, ב'מברח ומנוס אליו', לעזוב את כל השטויות שמסביב ולמצוא את הדרך איך להתקרב לה' ואיך להשתנות.. ואח"כ מגיע סוכות – שמחה עצומה וגדולה, שמי שזכה בארבעים יום לבנות את עצמו ולהתקרב לה' – השמחה פורצת אצלו בלי גבולות.

יש ספר של החת"ס "שירת משה", שירים שכתב להי"ת, שאלו אותו היכן מצא זמן לכתוב כ"כ הרבה שירים לקב"ה? הרי הוא היה מתמיד נורא, היה לומד ל'ו' שעות רצופות, איך היה לו זמן לזה? אמר להם החת"ס שאת השירים האלו הוא כתב בין יום כיפור לסוכות, מרוב השמחה בימים הנוראים שפרצה אצלו, בער בקרבו אהבת ה', עד כדי כך שהיה לו קשה ללמוד, אז הוא ישב וכתב שירים לקב"ה..

אם כן, צריך לקחת את הימים האלו ברצינות גדולה, בשטייגען גדול, לצאת מהשגרה ולהשקיע במאזן שנתי, היכן התקדמתי השנה, מה זז אצלי משנה שעברה, ואיך אוכל לוודא שבשנה הבאה יהיה עוד יותר עליה, לצאת עם משהו ביד.. **אכן**, יש כאן עבודה גדולה, אבל האושר שמגיע מזה הוא גדול..

ג המלך מגיע!!!

ויש כאן עוד נקודה, כתוב בפסוק "ישמחו השמים ותגל הארץ.. לפני ה' - כי בא לשפוט את הארץ", כשהקב"ה מגיע אלינו יש שמחה גדולה בכל הבריאה! נכון, הוא בא לשפוט, אבל הוא בא!!!

היום לא כל כך מכירים את זה, אבל פעם היה אפשר לראות את זה, כשמלך או להבדיל אדם גדול מגיע, הופכים את כל העיר, משפצים את כל הגינות והרחובות, מקשטים את כל הבתים וכו'. (בדורות הקודמים כשאדם גדול היה מגיע לעיר, היה רעש גדול שבועות שלמים, וכל הילדים היו יוצאים עם לפידים, והרבנים יוצאים עם ספרי תורה לקראתו). אז גם אנחנו צריכים להכין את עצמינו, בשמחה ובציפיה, המלך שלנו הולך להגיע אלינו.. ואחרי זה נוכל לומר לו 'כבר שלשים יום אנחנו מצפים לבואך'.

ובתוך זה מגיע השלב של החשבון האישי, המלך מגיע, באלו פנים נקדם את פניו? מה נספר לו... וזה היראה הגדולה שהשרישו בנו רבותינו בעלי המוסר, ממשפט ה' שמתקרב אלינו. (פעם שאלו את הרב מבריסק, האם יש מקור בהלכה לרעש שעשו בעלי המוסר מאלול, שלכאורה בגמ' לא מוצאים לזה מקור. הביא להם הבריסקערוב את הרמב"ם, שאין אומרים הלל בר"ה, ביטלו את ההלל, בגלל שאי אפשר לומר הלל בזמן שספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפניו, וכותב על זה הרמב"ם עשרה לשונות שהם ימי עבודה והכנעה מורא ופחד וכו' כמו שהבאנו, וא"כ רואים ברמב"ם שזה הצורה של הימים, 'ימים נוראים' כפשוטם).

ד הכרח השמחה בעבודת ה'.

וצריך לדעת, שגם אדם עם כוחות גדולים, כשהוא עצוב כל הכוחות כבויים וסגורים, אבל כשאדם שמח כל הכוחות ערים ופועלים (יש מושג 'טפח שוחק' - הכוונה טפח פתוח יותר, כי כשאדם בשמחה הכוחות שלו פתוחים).

וכל גדולי ישראל היו אנשים מלאים בשמחה עד גדות הנפש!! החזון איש שהיה אפוף ביסורי גוף ונפש, בלי ילדים, ובעניות גדולה, כל הסיבות היו לו להיות עצוב, פעם אמר למישהו – אתה מכיר מישהו יותר מאושר ממני?

והשאגת אריה שהיה גר בתחילת דרכו בדירת חדר ברעב ובמחסור, ופעם מרוב רעב לא הצליחו לישון, וכך הוא ישב ולמד עם נר, ואשתו ישבה ערה לידו, פתאום הוא קם ורקד מרוב שמחה, ואז התחיל לבכות. שאלה אותו אשתו מה קרה? אמר לה השאגת אריה: התבוננתי, הנה יש לנו דירה, יש לי נר, יש לי ספר שאני יכול ללמוד, מה חסר לי בחיים? אז התחלתי לרקוד. אבל אח"כ התחלתי לבכות, חשבתי אולי אני אוכל את שכרי.. (אותו השאגת אריה שלא הסכים להתוודות לפני הפטירה, כי לא היה לו זמן לחשוב על חטא).

אז אדם שיגש לאלול בדכדוך ועצבות, המהלך נועד לכשלון מראש. אם הוא לא חי עם חשק והתלהבות ושמחה, זה לא ילך.. כמובן שמחה של ימים נוראים, שמחה פנימית, אבל זה לעיכובא!